

„Die bescheiden krijttekening — schreef Veth — is een victorie. Zoo goede portretten worden zelden gemaakt. Hier was een geduldig schatgraver met zeldzaam gelukkige affiniteit aan het werk. De voordracht is onberispelijk, maar het precieuse doen komt nergens voor de directheid der uitdrukking te staan; het keurige détail-modelé draagt volkomen het hooghartige dandysme dat als grondtrek uit dien kameleontischen kop voortreffelijk naar voren is gehaald. Dat is nu werkelijk eens een fijn begrepen beeltenis van exquise voornaamheid; het gemaakt hebben waarvan de beste portrettist aan Haverman zou mogen benijden”.

Al een paar jaar vroeger had Veth, ook in het weekblad *De Kroniek*, naar aanleiding van het (hier gereproduceerde) schilderijtje *Jong Leven*, gewezen op den *enormen* vooruitgang, de geheele verandering, des makers van *De Vlucht*, welk „bakbeest” Veth voorstelde door *Jong Leven* te vervangen.

Die verandering, die buitengewone vooruitgang, doen ons weder Haverman zien in de *taaie doordringingskracht*, die de kostelijkste gave is, hem door de natuur geschonken. Heeft het, toen er nà '83 zulke snel-voortkomende jongeren kwamen, kunnen schijnen, dat Haverman toch niet dat zondagskind was, waarvoor zijne vrienden hem hadden gehouden; de rustige volharding, waarmee hij, zonder ooit langer dan een dag of wat uit het veld geslagen te zijn, onder veel publieke bewondering voor anderer werk, onvermoeid heeft doorgewerkt: gedeeltelijk om er „toch te komen,” maar ook omdat hij werken moèt, is dezelfde karaktertrek welke in de opvatting en de uitvoering van al zijn geslaagde werken is terug te vinden. Het is die behoefte aan „perfectie”, welke hij altoos in zijn meester Allebé gevoeld heeft en begrepen: die hem bij de bespreking van andermans werk wel eens onrechtvaardig doet zijn tegenover spontaner uiting, maar een des te gereeder waardeerder van hem maakt tegenover elken arbeid, welke van geduldigen ernst, al is 't ook maar in het streven, het bewijs levert.

Rotterdam, Goede-Vrijdag.